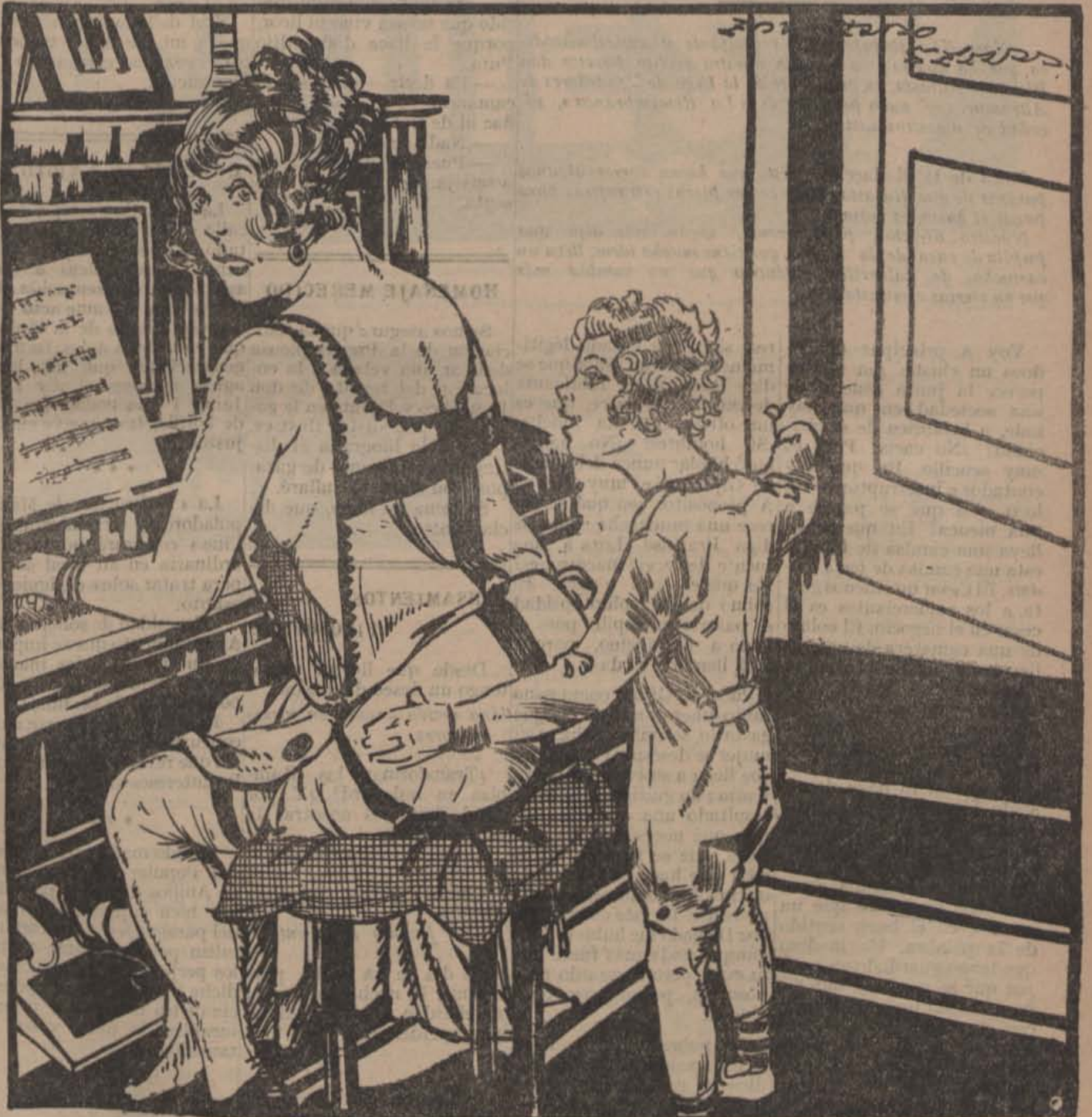

LA TUIES

- Corre, tieta, corre, que la criada pren tots els centims del tiell
- I ara! Per què ho dius això?
- Perquè el tiet l'agafa molt fort i li diu: lladrel... lladrel...

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LA MERLUZA DE GIJÓN O NO HAY NADA COMO EL MORAPIO

Narración estupefaciente, rogocijante y antiespasmódica, que ha escrito esta semana nuestro inclito director don Eleuterio Rufasta, ex presidente de la Liga de Vendedores de Altramuces y socio protector de «La Remembranza», sociedad de maestros sastres.

Nota de la Redacción: Esto que hacen correr algunos paveros de que Rufasta hace correr piezas extranjeras para pagar el gasto, es bofia pura.

Nuestro director, precisamente, según nos dijo una pupila de casa de la Mamá, que tiene mucha idem, lleva un cartucho de calderilla auténtica que no cambia más que en ciertas circunstancias.

Voy a principar diciéndoos un chiste: ¿en qué se parece la junta general de una sociedad en que hay hule, a la fábrica de electricidad? ¿No caéis? Pues es muy sencillo. En que hay contador e interruptores. Un loco, ¿en qué se parece a una meuca? En que aquel lleva una camisa de força y esta una camisa de força brodats. El Cesar que menos gusta a los comerciantes es el cesar en el negocio. El colmo de una camarera de café es llevar las medias tostadas.

¿Qué decís? ¿Que soy un sómimas y un labios de aquello y un poca suelta porque empiezo a deciros chistes malos? Por las pafias que me dais aun os lo hago demasiado bien, malagradecidos. Aun no me habeis hecho un homenaje, ni me habeis publicado el retrato, ni me habeis pagado ninguna cena. Sois más agarrados que un musculo, en el buen sentido de la palabra. Un madero que tengo guardado en casa, ¿en qué se parece a una señora casada que se entiende con su primo? pues, en que ¡es viga-mial! El capazo más dudoso es el *¿cabés a fer?*

Esta mañana he tenido un encuentro. ¿Sabéis aquella Pura Sala Lacalle de que os hablé hace algunas semanas? Pues se ha casado. Sí, seño-

res, si; se ha casado legítimamente con un señor que se dice Paco Gijón, fabricante de muelles de catre, que es un oficio que da mucho. ¡Sí, hombres! ¿No habeis oído hablar nunca del muelle de Gijón? Si es muy célebre! A propósito: ¿en qué se parece una muchacha que se diga Francisca Loza a una fuente de servir macarones? En que es loza o-paca. El colmo de la voluptuosidad es pasarle un cepillo por el lomo a un tocino, porque está lleno de cerdas.

Pues, sí, Gijón, como gana tanto dinero y no sabe en qué gastarlo, se emborracha, y su mujer se desespera. Cada noche llega a su casa a deshora y arma un guirigay. Para dar resultado una opereta, ¿sabéis qué necesita? ¿No, eh? Pues, que se parezca a una cosa que hace falta en toda oficina. Sí, hombres; necesita ¡se-cante! De este chiste, Muñoz Delgada me hubiese dado aunque nada más fuese una morma, pero lo guardo para vosotros, porque soy buen chico...

La pobre mujer de Paco, le hizo aconsejar por un médico que no bebiera vino, y el hombre se quedó medio convencido. Mas he aquí que el otro día iban por la calle Pura y Paco y este se empe-

ñó, quieras que no, en sentarse en una tasca.

Llegó el mozo.
— ¿Qué tomarán? — preguntó.

— Traigale algo a mi marido que no sea vino ni licor, porque le hace daño, dijo Pura.

— Es decir — contestó el camarero —, que nada de coñac ni de tinto, ¿eh?

— Nada de eso.

— Pues el dicho ya lo aconseja: en la duda, absentá.

RUFASTA

HOMENAJE MERECIDO

Se nos asegura que la Asociación de la Prensa piensa dedicar una velada a la colocación del retrato de don Juan Pico y Puente en la galería de periodistas ilustres.

Leerá la biografía el distinguido fabricante de gazapos, don Antonio Cullaré.

Se teme un lleno, que decía el otro.

PENSAMIENTOS

FILOSÓFICOS

Desde que llevan porra, tengo un deseo de urbano.

Una recién casada en meses mayores.

¿Transformar las Ramblas en bulevard? ¿Y por dónde haremos nosotras la carrera?

La Blanca.

Contra gustos no hay disputa.

Jacinto Benavente.

El día se ha hecho para dormir, la noche para estar en el Edén y las cupletistas para perder el tiempo.

Colorets.

¿El amor? ¿El amor? No sé lo que es. Yo creo que es...
quan s'enlairan els coets!

Pilar Alonso.

El problema de las subsistencias amorosas se resolverá el día que yo funde un economato galante.

Doña Emilia.

Y el del municipio el día que a mí me dejen menear otra vez las cerezas de la Exposición.

Juan Pico.

GACETILLAS EXIGIDAS

La Junta de Festejos de la calle de las Moseas ha invitado al Presidente de la «Juventud Acetilémica» a que asista en representación de la misma al solemne acto del descubrimiento de la lápida que recordará a las futuras generaciones que allí hizo aguas menores el rey Don Jaime I una noche que iba de borilla, hace nueve siglos justos.

...

La «Federación de Manipuladores y Arrambistas de Cine» celebrará hoy sesión ordinaria en su local social para tratar sobre el siguiente asunto:

«Necesidad de solicitar del Ayuntamiento que se imponga un tributo a las mamás que no dejan sentar ningún pollo al lado de las niñas.»

El acto promete verse muy concurrido, por la importancia que reviste el asunto para los intereses sociales.

...

Pasado mañana en el «Centro Popular de Vendedores de Anillos de Goma para llevar bien sujeto el varillaje del paraguas» se celebrará un mitin para protestar contra los perjuicios que ocasiona a dicha industria la competencia de las fábricas de impermeables de todas clases y tamaños.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 24, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS BIJOUS

El « Palace » s'ens ha cremat

A la Rambla tot plora
de Colon al « Lunch Bar »;
s'en's ha cremat el « Palace »
i adeu el « Bric a Brac »!...

Si nosaltres fóssim sentimentals, ara entonariem el cant funerari del sumtuós teatre, un cop més víctima de les flames. Però com que no som gent que estigui per brocs, ens limitarem a contar algunes xafarderies que han circolat aquests dies amb motiu del luctuós succés.

La nit de l'incendi, al « Restaurant Catalunya », on diàriament es reuneix una divertida penya de polítics, periodistes i escriptors, un dels concorrents llegia *El Noticiero*.

- Aquest títol — digué — no està bé:
- Què diu? — preguntà un altre.
- « El incendio del Principal Palace ».
- Què hauries posat, tu?
- Jo? Hauria posat: « En el Principal se representa por tercera vez el grandioso espectáculo « Bomberos... al Palace! »

— No hi estic conforme: aquest espectacle s'hi representa cada dia per totes les habitudes de la casa!

Oportunisme

La Giselle, aquella franceseta que tantes estones de plaer ha proporcionat als consumidors d'amor tarifat, s'esqueia a passar per la Rambla (mai Boulevard!) en els primers moments de confusió de l'incendi del Principal Palace.

Ràpida, una idea lluminosa li creuà pel cervell. Cridà a un xòfer cregut, es ficà dintre el taxi que conduïa i es desabillà servant solament el seu pantalonet blau cel. I allavors, fingint una gran desesperació, irrupí entremig del desori regnant en ple Lion d'Or. Son cos gentilíssim s'oferia com una lleminadura cara als ulls dels badocs. El seu pit, ubèrrim, seguia el ritme dels seus crits:

— *Mes robes! Mon collier! Mon manteau! Que je suis malheureuse!*

L'efecte fou immediat. Un *corrido* galant, un cotxe, una adreça discreta..

Dimecres, Giselle, habillada amb un magnífic abric de pells, un trajo superb del « Gran Gerard », i un collar de perles que acaronaven el seu escot encisador, deia al galant del dia abans, mentre un Rolls Royce els duïa cap al *Xalet*:

— *Lorsque j'ai débuté au Folies avec le neveu de monsieur Poincaré...*

Feia poques hores de la caiguda del ministeri francès. Giselle, pel seu oportunisme, mereixeria

4.—LA TUIES

que la nomenessin filla adoptiva de Nandulàndia...

El confort de la ciutat

Si en Pich fos cacic rural, aquesta anècdota la penjaríem al Marquès de la Bombilla, com nomena ja tothom al ex-senador de la Plaça de Catalunya, després d'haver-lo batejat nosaltres.

Era un regidor de la província d'Almeria que mai s'havia mogut del seu poble natal. S'esdevingué que el bon senyor fou designat per anar al front d'una corporació a demanar al govern certes millores pel seu districte.

De retorn de la capital espanyola, l'home es mostrava encantat.

— ¡Oh, Madrid! ¡Madrid es una cosa admirable! ¡Qué de cafés! ¡Qué de edificios! Y, sobre todo ¡Qué de guater clòsres!

Un dubte

En B.ss.d., el famós corrido i comerciant d'olis d'oliva, va fer l'altre dia una conquesta a l'«Edèn». Era una xicota joveneta, bonica, fina i que semblava novata en la difícil ciència en que foren mestres Ninon de Lenclos, Cleopatra, Messalina i la Cotxereta.

— Vostès els artistes del pinzell tenen molt de guanyat per seduir a les senyores.

— Depén del pinzell, senyora, depén del pinzell!

L'endemà de l'aventura, l'E...o.a.i.a, la famosa confident del *vieux marcheur* barceloní, li preguntava:

— Com va anar allò?

— Bé! bé!... — respongué en B.ss.d. amb un somriure. — Només tinc un dubte.

— Quin?

— Tota la nit no va fer més que dir-me: «Tresor meu!»

— I encara no estàs content?...

— És que no sé si m'ho deia a mi o a la cartera...

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

L'apèndice

ASSENTAT a la sala d'espera del doctor Matafaluga, el senyor Mainou esperava pacientment que li toqués el torn. No era cap cas urgent lo que li portava i si tan sols el fer-se donar una mirada per mor d'un reuma que de tant en tant li feia passar alguna mala estona.

Quan més ensimismat estava el bon senyor fullejant *La Vanguardia*, s'obri la porta i aparegué el doctor que acomiadava a un jove d'uns vint-i-quatre anys que es mostrava força compungit.

— Res, home, res, no s'espanti — deia el senyor Matafaluga. — Dilluns que ve, eh! Bones tardes! Saludà efusivament al senyor Mainou, de qui era vell amic, tot mormolant:

— Entri, home, entri! Aquest xicot està tot esverat perquè dilluns li hem de tallar l'apèndice.

— Caram! — pensà el senyor Maimon. — Ja deu ésser trist, tan jove i en plenes forces...

No féu cap comentari, puix era home enemic de fer barrila sobre coses tan serioses, i començà desseguida a explicar al galeno totes les circumstàncies de la seva dolència. Després, sorti de l'habitació i s'en anà cap a casa, tot pensant en la tragèdia d'aquell infeliç que tindria de conservar lo més important del seu cos de mascle dintre una ampolla d'espirit de vi, com un gastament...

Havien passat quinze dies i un vespre, quan el senyor Mainou va arribar a casa, ja quasi sense

El fotògraf. — Esplèndida! piramidal! Es una dona deliciosament fotogràfica!
Ella. — Sí, tots els meus íntims m'ho diuen, però... que s'em coneixerà, així en el retrat?

6—LA TUIES

haver-se tornat a recordar del pobre xicot, que ja devia haver passat per la dolorosa mutilació, la Roseta, la seva filla, una xicoteta de divuit anys, el rebé tota amanyagadora i se li tirà al coll, com una criatura...

— Papà... com t'estimo! — mormolava.

— Bé! — digué el senyor Mainou. — A què ve ara això? Ja en portes alguna de cap? Què? Que vols sortir amb la mamà, aquesta nit per anar al cine? Bé, concedit.

La Roseta devingué súbitament seriosa.

— No, papà... No es tracta d'això...

— Doncs, què? Què hi ha ara? Algún compte de la modista? Ja t'has encapritxat d'un altre capell?

— No, no, papà... es tracta d'una cosa més seriosa...

— Què passa, doncs?

— Allí hi ha un jove que desitja parlar-te... Es el meu promès...

El senyor Mainou somrigué afablement.

— Bé, bé... Així estem? Vaja, vaja! De manera que s'ho portava amagadet, la gata manla, eh? Bé, bé... diga-li que passi...

Veure'l entrar i estar a punt d'ésser víctima el bon senyor d'una congestió cerebral, fou lo mateix. Aquell jove era el que havia vist quinze dies abans a cal doctor Matafaluga...

— Però, jove... — digué, tremolant-li la veu, el senyor Mainou... — Com s'atreveix vostè... després de la greu operació que han hagut de fer-li?...

— L'operació? Però si he quedat molt bé... Un tallet a la panxa, vuit dies de clínica i estic fort i bó com abans d'estar malalt!

— Però a vostè no han hagut de tallar-li el ca...parró?

— No, home, de cap manera! I ara!

— Porti-la tiessa, home, porti-la tiessal
— Encara més, senyoreta?

El promès de la Roseta havia sigut operat d'apendicitis!

UN GAT VELL.

La ingratitude

CADA cop que arriba la primavera, pensem en el nostre amic senyor Bonsoms i en la seva respectable muller donya Ramona, un matrimoni que seria perfecte i viuria en santa pau si no arribés any per any la primavera, cumplint la cita que anualment li dona la mare Natura.

El senyor Bonsoms es un home metòdic i fred en qui no fan mella ni les hores, ni els dies, ni les estacions. Dintre el seu cos no repercuteix l'atmosfera. Ni l'hivern refrena els seus ímpetus ni l'estiu els desperta.

Mes, donya Ramona, sí. Donya Ramona sent la primavera abans que els atmetllers i quan s'apropa el bon temps, tota ella traspira un perfum sensual que els homes aspiren amb la mateixa delectació que aspiren els pagesos de l'horta levantant l'aire perfumat dels tarongers.

El senyor Bonsoms s'esforça, quan aquesta època arriba, en ésser primaverall, per donar satisfacció a la seva muller, mes els seus esforços són tan inútils com els de qualsevol que intentés recollir aigua en un cistell.

I, es clar, s'esdevenen baralles, disgustos, escàndols... i donya Ramona cerca un aimant que conserva fins a l'arribada de la tardor, època en què la fogositat ja moderada del seu temperament li permet tornar a ésser fidel al seu marit.

Aquest, no fa gaires dies, ho contava confidencialment a un amic de l'infantesa:

— Ja ho veus, li deia, ara s'entén amb en Macari, el meu corredor de lletres. Jo que m'he estat sacrificant tota la vida per ella...

I repengué, després d'una lleugera pausa:

— Hi ha hagut dies que he arribat a fer quatre sacrificis...

— Això, noi, li digué l'altre, es heroic.

— Doncs, bé: quatre sacrificis, eh? Tu m'ho has agrait? Doncs ella tampoc.

A. GUILERA

L'idili modern

EN un entreacte del « Liceu », una gentil entretinguda conta a una amiga la seva darrera aventura.

— Res, ja ha passat tot: ens vàrem conèixer, vàrem simpatitzar, ens vàrem pertànyer, vingué després una desavenència i ens vàrem separar.

— I quan va durar aquest idil.li? — pregunta l'amiga.

— Dues horettes escasses.

R. ATOLI

Consol

L'ENRIC estava desesperat. Tenia vint-i-cinc anys, havia dilapidat la fortuna que li deixà son pare, i ara anava errant i peregrino per els vells i humits carrers de Barcelona.

— On vas tan cap-ficat? — li preguntà una « amiga » d'altres temps.

— En lloc. No sé què fer; no tinc cap medi de vida. Pensar que a la meua edat no he sabut procurar-me cap posició...

— Això, rai — digué ella. — Vina a casa i te les ensenyaré totes les posicions...

CLARA DOU

Les calces de la Fineta

Li diuen la Fineta, és bruna, deliciosament bruna, té vint-i-dos anys i viu en un principal del carrer de la Diputació.

Entretinguda fa sis mesos per un fabricant de filats, la Fineta li fa, no obstant la lliberalitat amb què la paga, un copiós número de salts per setmana.

L'altre matí, la noia es llevà i se n'anà de compres. Entrà en un mrgatzem de roba blanca i començà a triar enagües, sostenidors, bates...

El dependent, que la coneixia molt bé, li feia l'article.

— Miri, senyoreta: quedí's aquestes calces malva. Cregui que li valdran les felicitacions de totes les seves amistats!

K. PARRO

— Que vols que t'hi posi' el desig, a l'anca?
 — No, home, que tothom em coneixerà!

— On vas, ximplet, amb aquesta vitola tan grossa?
 — Perquè t'enteris de què no sempre presumo de boquilla.

Sortint del cabaret

SON les quatre del matí. A la Rambla només queden alguna que altra tanguista, uns xicotets que venen *El Dia Gráfico* i en Vilumara que s'en va a l'estanc del carrer de Sant Pau.

De l'« Excelsior » surten dos xicotets ullerosos, pàlids i mig mones.

— Si, noi si — diu l'un. — Bec, fumo, jugo i no tinc ja ni negoci, ni valors al Banc, ni propietats...

— Si, en un mot — respon l'altre — tens tots els pecats i has perdut tots els capitals...

M. IRET

Prometatge segle XX

FEIA tres mesos que en Badó acompanyava cada nit, al sortir del taller, a la gentil Marguerideta, una modista de setze anys, alegre, bonica i encisadora.

En aquest temps no cal dir que en Badó, que era un xicot dels que anava depressa, havia aconseguit bastantes concessions de la Marguerida: passejades solitàries per la Diagonal, llargues estones de conversa al celebèrrim Pont del Mico i alguna estona emocionant al peu de l'escala de casa seva. Però, la definitiva no venia mai.

Per fi, una nit, en Badó es decidí a demanar a la Marguerideta la suprema concessió.

— Ah, no! — protestà la xicota.

— Però, Marguerideta!... — digué en Badó. — Si jo vull casar-me amb tu!

— Doncs, si vols la meua mà, parla amb la mama...

— Això ja està bé!... Però, i pel resto, amb qui m'haig d'entendre?

SIS TELL.

MODES D'ISTIU

Jo, que sempre he sigut una « frescales », quan s'apropa l'istiu em sento en el meu element i poso una cura especial en escollir figurats. Res de brodats ni adorns empalagosos que només serveixen per fer nosa en els moments decisius; roba llisa, ben illisa i que entri bé per totes les línies del cos exuberant. La roba ha de caure ben ajustada i que una se la senti amb força presió, perquè si no se la senti, fa l'efecte de què t'ensenyen un bon dinar i no t'en deixen tastar ni un tall, cosa ben empaladora, com tots vostès com- pentren, si es que hi son aficionats.

MODES D'ISTIU

DONCS jo no tinc res de « frescales ». Ben al revés: soc la dona més ardenta que trepitja fautes i mat-xuca fassades. No em vinguin amb vestits estrets. Amples, amples i bon ventilats que així i tot encara una devegades no sap com fer-se passar la calor! Jo este convesuda de què la moda no haurà donat el pas definitiu, fins que s'haigui inventat les faldilles ventilador o les calcetes mantecau, es- pecials per a senyores-radiador.

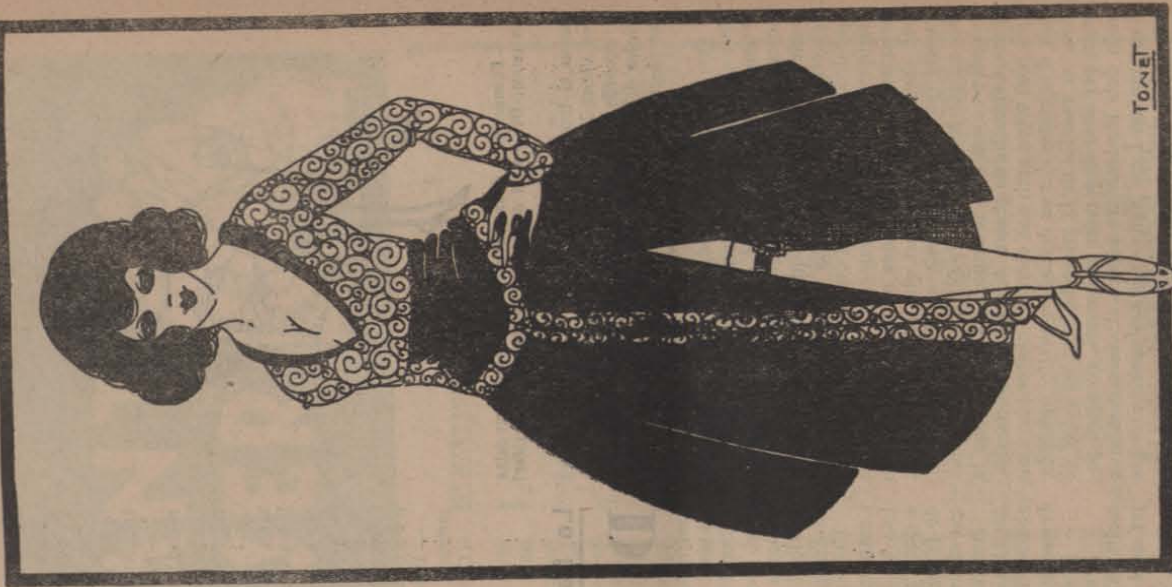
FILOSOFALS NANDULANDESQUES

La ciutat a les fosques

TANTMATEIX és força poètic i folletinesc el cu- minar de nit, tot xano-xano, pels carrers cas- tiços de la nostra ciutat, aquells vells carrers que el roctàmbul Virra va cantar en la poesia túnica que ha escrit en la seva vida de poeta trist e incomprés. La nit es l'hora consagrada... més que consagrada és reconagrada per les vestals, aquella hora. Per elles i per altres que no son

pas elles. L'hora del cant de la meuca és l'hora del xiulet del *phisa* llarg de dits, també.

Allavors, passeu pel carrer de l'Hospital, aquest que té el nom més simbòlic i més clavrat de tots els noms de carrer de mandanga, perquè d'aquelles causes a l'hospital no hi ha més que una reliscada: passeu pels famosos carrers de la Cadena, que és una cadena de *niñas* de cap a cap, d'en Trenta i d'en Pela amb deu, aquell antiquíssim i clàssic Pela amb deu de les Dreçanes, qui per obra i gràcia del modernisme augmentatín ha canviat el nom humil i econòmic d'abans pel nom un xic menys econòmic de dues peles i el què caigui, que té ara, Passet pel carrer Nou, per tal de badar davant dels ninots dels music-halls, i badant us

MODES D'ISTIU

Jo soc el terme mig entre els dos extrems: ni amples, ni estretes, ni groxudes ni primes; les teles m'agraden de mig temps i que lo mateix serveixin per un « barrido » que per un « fetido ». Entenc que el vestit és el complement del banquet de l'amor i que s'han de donar facilitats per a què els « gourmets » puguin donar socorrida a tot el menú. La faldilla no ha de ser descomadament ajustada ni amputosament infundada com les bombes. Una forma lleugerament bombada amb una overtura discreta per a cassos de pressa, érec que és el just medi. No els sembla?

— El meu marit quan surt de viatge, sempre em deixa un retrat. Del mal el menys que no s'emporta el xòfer!

passa el temps. I quan fiqueu mà a la butxaca per veure l'hora que és, ja no hi trobeu rellotge ni records de rellotge... Ja he dit que és l'hora del xiulet del *pispa*, l'ocell nictàlop. És molt agradós tot plegat.

* * *

Que no us agrada? Doncs a mi sí. Jo, passejant de nit, em desfaig com una pastilla de savó dins d'una palangana plena d'aigua. Dic palangana i no rentamans, perquè amb aquests aparells s'hi renten menys les mans que tot el cos restant: sobretot, de nit... Mireu: us vull ésser tot explícit, que deia en Carner. Us en vull fer cinc de la meua franquesa. Prefereixo passar la nit rondant com un gosset baliga-balaga que no pas passar-la amb una dona mestre de l'art que belluga, per molt mestre que sigui i per molt que l'art es bellugui. Sóc un pierrot, mig contemplatiu, mig d'acció barrinadora, i em plau la lluna i tot lo què, com la lluna, és femella de gènere i té corves ben deixades. Em plau topar amb una dama de cantonada, amb una d'aquestes dames del *tablero* eròtic, immòbils, com un guardia de la grimègia, com un cotxe de punt per anar al paradís mahometà, com una parada dels Encants que espera al vianant tafaner i comprador. I em plau — *vanitas vanitatum* — que em faci l'article, i que s'el deixi veure, tocar i remenar, per comprovar la qualitat, com als Encants...

BARRA II

La « caiguda »

PARLAR de la pròpia «caiguda» és sempre un recurs quan l'*interfecta* es «visitada» per primera volta. I són tantes les maneres de «caure», que encara que repetissiu la visita vint

voltes, altres tantes vos la contarien i de diferenta manera.

Per això no vaig fer-ne cas quan la Zoraida, la nova pupila de la Isabel, començà a explicar-me tot despullant-se:

— El meu primer amor va ésser Ali-Ment, un rabadà alarb...

Però, la meua atenció prengué peu, al sentir que relatava:

— ...i, Ali-Ment, en lloc d'abalançar-se sobre meu, restà pal-plantat, com si les meves immaculades belleses no li diguessin res; ni la meua posició, prou explícita, li fés el més lleu efecte. Per fi, semblà que el desig se despertés en ell. Emprò, no fou així. Ali es tragué un flaviol de la butxaca, i assentant-se còmodament davant meu, començà a entonar una melodiosa cançó.

— Però... què fas, Ali? Per què toques aquesta serenata ara? Què esperes?

— Oh! espero que surti la serp a temptar-mell!

Jan FOST

La franquesa justificada

DON PAU té un criat, un model de criats, segons ell; un bon xicot, segons la senyora Mundeta, llegítima muller de don Pau i exhuberant matrona, que porta molt bé — excessivament bé — els seus quaranta anys pletòrics.

Don Pau està contentíssim del seu criat, respectuos, atent, i complidor. La senyora Mundeta, no té prou paraules per alabar al criat de don Pau, servicial en extrem, amable en extrem, i, ai!! fogós en extrem, també...

Heu's aquí que don Pau degué fer un curt viatge i entre tant, el seu criat a qui encarregà cuidés de tots els assumptes, s'excedí en diligència i suplí a don Pau en tot «absolutament en tot» i, al dir de la senyora Mundeta, fins fent'ho molt millor que el seu marit, en segons quins afers íntims.

Mes, al tornar don Pau de viatge, tingué una desil·lusió. El seu criat, tan atent, tan amable abans, el rebé pegant-li un copet a l'espatlla — a l'espatlla d'ell, de don Pau!!! — i dient-li:

— Què? Com està de vuits i nous?

— Home! — féu l'amo, mig escamat. — això és molta llibertat! Nos embla sinó que haguèrem menjat en el mateix plat!!

— Li diré, don Pau, li diré. No hem menjat en el mateix plat... però, havem sucuat en la mateixa xícaral

A. MILS

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Renyines d'enamorats

El Ramonet i la Tresineta, renyien per un tres i no res. Unes voltes perquè l'un volia passar per l'acera i l'altre pel mig del carrer, altres perquè l'un volia anar al cine Catalunya i l'altre al Pathè, cada dia i a cada minut hi eren.

Res, que es portaven com uns perfectes promesos. Però aquest dia la cosa es va posar molt sèria.

En Ramonet pujava adelerat els graons de l'escala de casa la Tresineta, i en arribar al penúltim replà es quedà boca-badat davant de l'escena que se li oferia. La seva promesa, la xamosa Tresineta, acabava de rebre un petò al mig de la galta i aquest petò li havia donat el seu veí Francisquet.

No cal dir que es va armar un terrabastall de mil diables.

« Que si ets una pocavergonya!... » « Que si acabaràs malament! » « Que si... »

— Ai, noi — feu la Tresineta tota empipada — no m'amoïnis més i no donguis tanta importància a coses que no en tenen gens!

— Com s'entén! És a dir que per tu no té importància que et petonegi el primer que arribi?

— En aquest cas, no; perquè en Francisquet és un noi tan distret, que a lo millor s'ha cregut que jo era la seva promesa!

— Si? doncs, mira, procura que no es distregui gaire sovint, perquè qualsevol dia es creu que est una pupila de ca la Pepita i et parteix de mig a mig!

LAURA BRUNET

El primer "salt"

La Rusita, una valencianeta fogosa i pleneta de carns, amb tota la fogositat dels seus vint anys valencians, feia dos mesos s'havia casat amb en Leopoldo, un « cul-de-café », com vulgarment se diu.

I eren per ell un suplici aquells seixanta dies que portava d'abstinència « cafeteril ». Enyorava la manilla, i el café de xicòria i suc de cacauets arruixat amb un líquid endolçit, que quan era negrós en deien rom, i quan era blanc en deien anís. Ho enyorava i se dalia per fer el « salt » a la seva muller. Ara era quan se dolia de no tenir cap assumpte urgent, ni cap negoci d'importància — ell que no havia treballat mai — que li servís de pretext. Emprò, tot arriba en aquest món i a n'ell se li acudí que no tenia tabac, i que calia aprofitar els minuts que faltaven fins a les deu per anar a cercar-lo, abans no tanquessin l'estanc. La Rusita no s'hi negà pas. Sabia ço que influïa en l'estat del seu marit una cigarreta fumada abans d'anar-s'en al llit; i com justament aquella nit ella tenia ganes de « jugar »...

Feia mitja hora que en Leopoldo era fora de casa. La Rusita, amb més desitjos que mals pressentiments estava al balcó — un balconet d'entressol del carrer d'Aragó — i la seva imaginació donava voltes en l'es pai. Coneixedora de la dèria d'en Leopoldo, cridà al vigilant:

- Enric!
- Digui, senyora Rusita!
- Pugi un moment!

El vigilant, xicot de trenta anys, sapat i moreno, pujà els deu graons d'una sola gambada.

— Escolti, Enric: ha vist en Leopoldo?

— Si, senyora, ha anat al café del cantó. Vol que vagi a buscar-lo? Que pot-ser no es troba bé?

— Si, és a dir, no... Deixi'l estar, deixi'l...

— Doncs què desitja la senyora?

— Oh! res, res... I la Rusita mirà fixament els ullasos negres del vigilant. I degué ser tan ardent la seva mirada, degueren dir tals coses els seus ulls, que el vigilant, malgrat les paraules de la Rusita, restà palplantat sense moure's del lloc.

Les celles negres i poblades de l'Enric feren imaginar a la Rusita boges escenes de voluptuositat, i en tant el seu pensament semblava estar lluny, molt lluny de l'home que tenia en front, les seves accions eren

talment contradictòries al pensament. Fou de primer la mà de l'Enric que passà a poder de les seves; després..., oh, després! en un moviment sobtat havia donat un cop a un objecte dur: no tan dur per a ésser una clau, i lo suficientment exagerat per a que no pogués entrar en cap pany dels d'aquella barriada...

On era, en tant, en *Leopoldo*? No gaire lluny d'ells: a fora, al carrer, esperant que obrissin la porta. S'havia arribat al cafè a fer una manilla, una sola, i el seu company li barrotà la basa i perdé. I d'una, en vingueren dues; i de dues, tres, fins que, al sentir tocar dos quarts d'onze, cregué que no devia perllongar més el seu primer « salt ». I corrent anà cap a casa seva. Feia ja més de vint minuts que era davant de la porta tenia les mans embotornades de tant picar, i el vigilant no responia. Per fi, passada vora mitja hora més, s'obri la porta del carrer, aparegué l'Enric, el vigilant, fent-se un embull amb les claus i posada la faixa per tapaboques i vice-versa.

— D'on rediable sortiu? — féu en *Leopoldo* — Fa una hora que estic trucant! La pobra *Rusita* deu estar desconsoladall!

— Bahl no ho cregui, senyor *Leopoldo*. Puc ben assegurar-li que no. Està consolada del tot! Però, vaja, que no està bé fer-li el « salt » tan aviat!!

JOAN FORT

◆ ◆ ◆

Les comparacions sempre són odioses

L'escena passa en un museu on no ha sigut posada en vigor la costum de tapar amb una fulla de figuera, certs detalls escultòrics sobre la naturalesa dels quals no creiem necessari insistir excessivament.

Una senyora d'uns quaranta anys, acompanyada d'una nena de divuit, s'aturen davant d'un *Hercules* imponent.

— Mamà, diu la xicota, tots els homes són així?

I la senyora, sense interrompre el seu examen anatómic:

— ... però no et fassis masses il·lusions.

M. ARELLS

◆ ◆ ◆

Per il sola!

TRES mesos, dia per dia, feia que la Lulú vivia amistançada amb en Robert i ni una sola nit aquest havia sortit després de sopar. Era, per xò, un treball massa intensiu aquell a que estava sotmesa la formosíssima cortisana.

En Robert era un home rà, robust, exigent en els

moments d'intimitat i la pobre xicota havia de treballar de valent per a deixar-lo satisfet.

— Mai en tens prou, s'atreví a dir-li un dia.

— Què vols fer-li, noia, si els de casa som així

Fou, doncs, amb una intensa satisfacció que la Lulú rebé aquella nit l'avis de què en Robert havia tingut d'anar a Manresa i que no retornaria fins l'endemà al matí. Sopà copiosament, llegí una estona una novel·la, i, després, amb una voluptuositat infantívola se n'anà cap a la seva cambra.

Lentament, una a una, anaven caient les robes que cobrien el seu cos deliciós. I quan ja va estar sols amb la fina camiseta de seda que amb prou feines li arribava als genolls, saltà al llit i mormolà amb una eufòria inefable:

— Per fi, sola! Aquesta nit dormiré amb mi!

KAR LET

◆ ◆ ◆

L'admirador den Marden

HAVIA guanyat una fortuna venent folros per sastreria i ara vivia retirat del negoci. Tenia cinquanta anys, es deia don Modest i totes les seves il·lusions quedaven reduïdes a la seva muller la senyora Calamanda i la Fineta, la seva filla.

Ell, encara que amb prou feines sabia llegir les gasetelles de *La Vanguardia* tenia pretensions d'home pràctic i muntat a la moderna. I com que havia llegit que a Nordamèrica tots els multimilionaris donen sempre una carrera tant als fills com a les filles, s'empenyà en què la Fineta, que només estava per jugar al tennis i llegir novel·les per a la joventut, estudiés per mestra.

— Hi ha que tenir una voluntat i uns mitjans de vida propis! — deia a cada moment a la Fineta el senyor Modest. — Hi ha que portar algo a dintre!

Un jorn, la Fineta conegué, a la Normal, un xicot molt simpàtic que li va fer la cort. Era tan guapo, tan persuasiu i tan... mal intencionat, que al cap de tres mesos ja havia pres a la Fineta aquella flor preciosa que les noies honestes deuen tenir ben guardada, com si fos en un estoig...

I no fou això lo més greu, sinó que un mes després la noia hagué de confessar a son pare, amb els plors consegüents, que estava a punt de fer-se aparent del tot la seva relliscada.

Pot jutjar-se la desesperació del senyor Modest.

— Miserable! Desvergonyida! Mala filla!

I la Fineta, amb els ulls baixos...

— Com que tu em deies sempre que havia de portar qualcom a dins!...

M. ARELLS

Conte premiat del número passat:

“ Debut - reprise ”

De l'avi Brusi:

« EL ROBO A LA MUJER TURCA

Paris, 22. — Telegrafian de Constantinopla al *Chicago Tribune* que la Asamblea Nacional ha aprobado un projecto de ley por el cual se concede el voto a las mujeres. »

Home! Això no es un robol! El robol, si acàs, vindrà a l'hora de les actes!

Parlant de la seva nova rotativa, *El Dia Gráfico* diu que permetrà tirar « un número de páginas casi ilimitado ». ¿Casi ilimitado? Fins a quant saben comptar a can *Dia Gráfico*? Perquè el número dels *ilimitados* es *infinito*. Un concell a n'en Pich: « Con eso y con que revoque usted la fachada de la imprenta, habrá ganado mucho el ornato público de Barcelona », com deia uns dels redactors del seu diari.

De *La Crónica*, rotatiu de màquina plana d'una ciutat catalana:

« Gramofon se vende por ruptura de enlace. »

Comentaris? Que els posi el llegidor! Amb això de les ruptures dels enlacs, no hi volem sapiguer res, nosaltres!

De la vida alegre

L'amic Tubau, el simpatic autor del « Saldoni » ha estrenat a l'« Eden » una nova revista que porta el nom de *¡¡¡Justo!!!* Es tracta d'un *tio vivo*, que no sabem si ho resultarà tan com el « Saldoni ». Hi hem trobat a mancar a les aixerides Pinet, que ja saben que ens agraden un rato llarg.

L'« Alcàzar », no bada gens ni mica i no para un moment de contractar elements nous. Ara hi ha de plat fort l'Anita Cora, una morenassa que ho fa d'allò més bé, la simpàtica Cros, el legant xavaleta i la dançarina Mary Wilden que arrodoneix el programa. Tanquen aquelles alemanyes tan ben fetes que fan els quadros, en el bon sentit del mot.

Al « Monte-Carlo » hi tenen a la Morenita, una menor tan vergonyosa, que canta la primera perquè li fa *ajrenta* el què hi hagi massa públic. També es porta l'oli la Niña de Utrera i la Julita Carreras que s'entrega a la ballaruga amb tota l'ànima.

A la gent del « Folies » ara els hi ha donat per la floricultura amb això de *Trotinette*. És una revista molt bé presentada i amb chorals que el public agafarà desseguit. La simpàtica parella Carmen Wernoff fa el seu treball amb l'èxit de sempre.

A can « Pompeya » van tirant amb la Dorita de plat fort i la Zoè, que segueix amb la mania de no pentinar-se. La D'Orsay revinguda i tan senyora com sempre, igual que la Soviet, de la que ningú diria que hagués treballat l' cartró.

L'« Apolo » poc a poc va canviant la cuina valenciana per la de casa. Ara hi ha la Messeguer, rossa i apetitosa com una fruita madura; la Francès, que aviat farà els cent, i la Maria Alcaraz que fa d'astre d'aquella casa.

Per fi s'ha obert el « Sevilla » debutant-li com a cupletera la hermosa flamenca Maria Lluisa Macarrona xica, una monada de criatura que farà carrera. També hi ha els Magda-Ricard, un tercet que te molt d'èxit; l'Alba i la Pepita Cortés que ja coneixen per la seva brillant actuació en el « Folies ». Ens descomidavem de dir que l'Andueza i la Latorre, debutantes en el art del cuplet, tenen condicions i arribaran, ja les *empujarem*; pubilles, tot es qüestió de saber l'hora.

L'empresa del « Moulin » ha tornat a reprendre els vodevills. De xavales no hi ha variació; allà totes hi fan temps. De totes maneres les més noves són la Talia, la Calderon i la Pepeta Sanchez.

El senyor Pepet, el simpàtic empresari del « Royal », segueix tenint lo milloret del Paralel. Allà hi trobaran a la bonica Mijares, a l'entremaliada Vines, a la menuda Myrurgia, a la gentil Herrerito i a la *macanuda* Titinette. Al « Lion d'Or », en Vila, conegut per el Rei del zerrac, va fent ballar a la *selecta concurrencia*. De xicotes hi ha la Goletera, la Carolina de la Riva, la Navarrito i aquella Arancana que porta aires de la pampa argentina. De *elienta*, més maca que totes, hi va aquella dona que de bona gana ens faria anar a Montserrat a peu, aquella Iveltí tan castissa com barrilaire i sempre disposada al xiste i a la *juerguacita*.

L'amic Torres, aquell xicot amb panxa de cupido que porta els comptes del « Excelsior », segueix tan trempat i fent conquestes. Escolti, jove: vol dir-me amb què es fa la ratlla?

De artista cantante i no sonante, hi ha la simpàtica Rosita Aragón, xicota molt modosa i amb una veu molt bonica.

La Montserrat no sé pas qui dimoni deu ser que l'enreda per que es depili. Cregui, lo que fa caure més aviat als homes es precisament aquest bigotet tan castis que me'n *abilla*, dones tothom sap perfectament aquell adagi de « on hi ha pel, hi ha alegria! »

EL COSINET DE LA TUIRES

— Ja li he dit que si no fa millor la llimpiesa, l'hauré de despedir.
 — Sí, ja se que en Macari li fa mes be que jo, i per xó son tan amics.

*La femme de ménage
sa sent toujours le fromage*

Aquest refrà ens va venir a la memòria la nit que anàrem a Romea a veure l'estrena de *La Dona Neta*. És una comèdia que està molt bé i que s'aguantarà força temps en el cartell. I si les nenes de « Romea » aprenen quelcom de *La Dona Neta* ens podrem donar per satisfets, ja que ja es sapigut que la netedat és mitja vida.

A l'« Espanyol » la colla d'en Santpere ha estrenat *Gall o capó?* Un vodevil d'enredo d'aquells que de tant riurer fan fer qu' al W. C.

Del *Dernier Cri*, del « Victoria » ja en parlarem amb més catxassa, que hi han més dies que llangonices.

Els senyors del « Comic » fan Circ Equèstre i presenten al senyor Maciste que té més força que un bastiax d'aquells del moll.

A can « Barcelona » s'ha acomiadat en Grasso, després de fer uns drames sicilians amb sang i fetge capaços de posar la carn de gallina a un atracador.

En Morano ha tingut al « Goya » un nou èxit amb *El coronel Bridau*, drama d'en Balzac, sistema folletí de « Las Noticias ».

I a « Eldorado » s'ha acomiadat la gentilíssima Pilar Alonso, ocupant son lloc l'Amàlia d'Isaura, cada dia més encisera.

Prou!

EL NEBOT TAFANER

— Escolti, prenda, diu que s'apuja tant, el tall?

— Cal No en fassis cas. Si fa o no fa, sempre es al mateix lloc.

CORREU SECRET

Barra II. Un dia d'aquests tindrà el gust d'escriure-li el nostre director. — *Arh Abot.* Mirarem d'arreglar-ho un xic, puix resulta fluix. — *Car Lets.* És més dolent que un article d'en Cullarè. — *Sin Tet.* Lo mateix li dic. Dissimuli, però no hi podem fer més. — *Claveta.* Vostè ens enreda. Que es pensa que venim de l'hort? — *Matafaluga.* Li publicarem un dia o altre. — *V. R.* Rebut el « Conte Rural ». Si la superioridad no hi te inconvenient, mirà en el proper nombre. Prenem nota de no publicar-lo si no pot ésser íntegre. Prenem nota de no publicar aquests moments! — *Rosette.* La seva lletra es més mascle que un mosso de l'esquadra. Què hi vol fer si en aquest mon tot es qüestió de gustos! Efectivament, els altres dos col·laboradors, son dos « asos » que nosaltres apreciem molt, i les nostres lectores encara més. — *Laura Brunet.* Molt bé, nena, molt bé... però ens sembla que el llapis roig hi tindrà que veure. — *Don Joan.* El senyor Rufasta està que no hi veu de cap ull per les seves felicitacions. Si per celebrar-ho, el vol convidar a una nit de tabola, diu que ell no hi te cap inconvenient, però es indispensable que les senyoretetes concurrents parlin tots els idiomes. Apa!

ORQUESTINA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:
S. Durán. Manno, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL

Bohemia Modernista

El més elegant i
concorregut: : : :

GRANS BALLS
DE CARNAVAL

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER
ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR
L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

CLÍNICA DERMO-UROLÓGICA

Veneri - Sífilis Tractaments ràpids i moderns
Consulta especial per a obrers, una pesseta - Visita de 7a9
Ronda Sant Pau, 7, entressol, 2.*

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA MILITAR

AVIAT

El Cuento Galante

Nova casa de gomes higieniques
LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95
 Preciosíssims e higièncs estutxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egípc - Des de 0'25 1'50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots i

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la BARRA (ronya). Sem dany fa desaparèixer la BARRA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
 i Centres d'Especcies.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.
 Meublé - Gran Confort
 Calefacción Central
 Baños en cada habitación
 Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIÈNCES
 Gassen UN RAL i n'estalviaren MIL

POSADA DE LA VEGA

Espèndides habitacions - Preus reduïts
 Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
 Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Piassa de Santa Madrona, 6
 Davant el Banc d'Espanya

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
 CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADAS, HIGIÈNCES I ESPAIOSAS
 QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADAS DES DE
 1 A 10 PESSETES

**PERFUMERIA
 ASTRA**

Venda a granel, a litres i a pès
 - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La **Mundial**

Esplaner, 6
 BARCELONA

Q Uibada ensopega. Sapiguen nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopgat. Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

Aimants de la
 cossa centrífuga!
 Llegiu

ORSAL

on hi trabaren la
 CANÇÓ DEL TURURUT
 que es farà més
 cèlebre que en
 Pic i Pon i el
 Conde de Saint Germain.

SIFILIS CURA
 RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇
 Dissabtes, Inyeccions de
 606 i 914 a 6 pessetes.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.
 1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Sagaldá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

— I vostè, Ernestina, què n'opina del vot de les dones?
— Que més val el de les urnes que el de castedat.

Moore